

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Terezy Kučerové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **N. T. H.**, zastoupené advokátem Mgr. Markem Sedlákem, se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2023, č. j. MV-214644-3/SO-2022, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2024, č. j. 57 A 11/2023-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím („napadené rozhodnutí“) zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky („prvostupňový orgán“) ze dne 25. 10. 2022, č. j. OAM-44362-71/ZM-2019, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně ze dne 28. 6. 2019, o vydání zaměstnanecké karty tak, že žádost se zamítá a zaměstnanecká karta se dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů („zákon o pobytu cizinců“), nevydává, neboť pobyt žalobkyně na území není v zájmu České republiky.

[2] Žalovaná takto rozhodla znovu poté, co bylo její předchozí rozhodnutí ze dne 6. 1. 2021 ohledně předmětné žádosti žalobkyně zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni („krajský soud“) ze dne 31. 8. 2021, č. j. 57 A 14/2021–56. Ke zrušení krajský soud přistoupil, protože správními orgány shromážděné utajované informace neposkytovaly dostatečnou oporu pro závěr, že pobyt žalobkyně na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání není v zájmu České republiky pro hrozbu spočívající v bezpečnostních rizicích. Kasační stížnost žalované směřující proti tomuto rozsudku byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2023, č. j. 10 Azs 389/2021–46 zamítnuta. Kasační soud se s uvedeným závěrem krajského soudu ztotožnil.

[3] Žalobkyně se bránila proti napadenému rozhodnutí žalobou u krajského soudu, který jí v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) opětovně vyhověl a rozhodnutí žalované zrušil.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že ani prvostupňovým orgánem nově vytvořená utajovaná informace č. j. V132/2022-OAM, kterou byly původní informace doplněny, neosvědčuje, že pobyt žalobkyně na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání není v zájmu České republiky pro hrozbu spočívající v bezpečnostních rizicích. Po obsahové stránce doplněná informace, která byla získána z trestního spisu Vrchního státního zastupitelství v Praze, sice naznačuje možné spojení žalobkyně s činností zločinecké skupiny, ovšem nadále absentují konkrétní údaje časové, místní a zdrojové o tom, co žalobkyně skutečně učinila či měla učinit. Tato nová informace je z hlediska zdroje i způsobu, jakým je dovozováno žalobkynino zapojení do zločinecké skupiny, shodná s tím, co je obsaženo v informacích původních, jež byly správními soudy označeny jako nedostatečné. Nová informace nijak neprokazuje, že žalobkyně byla skutečně a vědomě spojena s činností organizované zločinecké skupiny manipulující s rezervačním systémem Visapoint. Tím spíše za situace, kdy správní orgány výslovně připustily, že předmětná žádost žalobkyně nebyla podána prostřednictvím uvedeného systému, byla podána prostřednictvím zástupce žalobkyně bez předchozí registrace k podání žádosti. Krajský soud uzavřel, že i nadále v předmětných utajovaných informacích postrádá údaje, které by byly dostatečně konkrétní a relevantní pro závěr, že žalobkyně skutečně byla v určitém spojení s činností zločinecké skupiny.

[5] Napadené rozhodnutí je nadto dle krajského soudu nepřezkoumatelné z důvodu závažného zásahu do procesních práv žalobkyně. Ta v průběhu správního řízení žádala a navrhovala, aby správní orgány označily konkrétní registraci či službu, kterou žalobkyně měla údajně využít od zločinecké skupiny, aby se k tomu mohla vyjádřit. Správní orgány však tyto žádosti a návrhy žalobkyně nijak nerefletovaly a tento svůj postup náležitě neodůvodnily. Žalobkyni se tak ze strany správních orgánů nedostalo sdělení alespoň podstaty důvodů, pro které má v jejím případě hrozit bezpečnostní riziko dovozované z její údajné participace na činnosti zločinecké skupiny.

[6] Odůvodnění obou správních orgánů navíc dle krajského soudu působí zmatečně z důvodu svého vzájemného rozporu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí totiž uvedla, že prvostupňový orgán co do namítané absence registrace podání žádosti prostřednictvím systému Visapoint ve spisovém materiálu odkázal na řízení vedené o předchozí žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty, zatímco prvostupňový orgán k tomuto uvedl, že mu není známo, že by žalobkyně v letech 2016 až 2019 podala na velvyslanectví v Hanoji žádost o pobytové oprávnění, o níž by bylo vedeno řízení.

[7] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností.

[8] Stěžovatelka trvá na tom, že nově vytvořená utajovaná informace spolu s těmi předcházejícími jsou dostatečně konkrétní a relevantní pro závěr, že žalobkyně skutečně byla v určitém spojení s činností zločinecké skupiny. Tyto informace proto vypovídají o tom, že žalobkyně představuje bezpečnostní riziko dovozované z činnosti zločinecké skupiny manipulující se systémem Visapoint.

pokračování

[9] Stěžovatelka nesouhlasí s krajským soudem, že se žalobkyni ze strany správních orgánů nedostalo sdělení podstaty důvodů, pro které má v jejím případě hrozit bezpečnostní riziko. Žalobkyni nebyla upřena efektivní obrana v rámci daného správního řízení. Žalobkyně měla možnost se vyjádřit, zda služeb zločinecké organizované skupiny využila či nikoli, což ovšem neučinila.

[10] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že argumentace stěžovatelky neodpovídá kasačním důvodům vymezeným v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka nenapadá žádný právní závěr krajského soudu, když pouze všeobecně rozporuje skutkové závěry soudu ohledně obsahu utajovaných informací. Zdůraznila, že krajský soud zrušil napadené rozhodnutí také z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti.

[11] V případě, že by Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl, navrhuje žalobkyně, nechť kasační soud zároveň přezkoumá veškeré utajované informace, na jejichž základě bylo rozhodováno, a vyjádří, zda skutečně splňují všechny zákonné požadavky na utajení a pokud ne, zda je nezbytné s nimi jako s utajovanými zacházet.

[12] Kasační stížnost není přípustná.

[13] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s., *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[14] Cílem výše citovaného ustanovení není omezit právo fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, ale zachovat kasační charakter řízení o kasační stížnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2020, č. j. 5 Azs 345/2020-17). Předně je nutné připomenout, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se proto musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení NSS ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). To znamená, že „*uvedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.*“ (rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se mýlí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[15] K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud také v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, podle kterého „*kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřípustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Vyzývat stěžovatele k odstranění této vady (§ 109 odst. 1 s. ř. s.) není v takové situaci namístě. (...) V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. Pokud by se povinné zastoupení v kasačním řízení mělo vyčerpat tím, že advokát provede v textu žaloby výše popsané kosmetické změny a označí ji za kasační stížnost, stalo by se pouhou formalitou. O formalitu ale zákonodárci nešlo: naopak smyslem bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku*

s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější.“

[16] Závěry citované judikatury jsou bezesbytku aplikovatelné i na věc nyní projednávanou. Stěžovatelka v kasační stížnosti toliko setrvává na svých závěrech promítnutých do odůvodnění napadeného rozhodnutí a tyto opakuje, aniž by jakkoli polemizovala se závěry krajského soudu. Ačkoliv v úvodu kasační stížnosti namítá, že krajský soud věc nesprávně posoudil [což odpovídá kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neuvádí konkrétní důvody, pro které by měl být napadený rozsudek nezákonný. Stěžovatelka vyjadřuje pouze obecný nesouhlas se závěry krajského soudu, aniž by tvrdila, jakého konkrétního pochybení v právním posouzení věci se dopustil.

[17] Kasační stížnost tedy pouze kopíruje závěry stěžovatelkou učiněné v napadeném rozhodnutí. Ty však již byly podrobeny přezkumu krajským soudem v řízení o žalobě. Stěžovatelka tudíž byla povinná, chtěla-li se vyhnout posouzení její kasační stížnosti jako nepřipustné, brojit proti závěrům, které přijal krajský soud, případně proti postupu krajského soudu v řízení předcházejícímu vydání napadeného rozsudku. Pokud však na uvedení takových konkrétních stížných námitek rezignovala, pak nelze dospět k jinému závěru, než že je její kasační stížnost nepřipustná. Obsahuje totiž výlučně jiné důvody, než které lze podřadit pod důvody vymezené v § 103 s. ř. s.

[18] S ohledem na důvody výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl (výrok I. tohoto usnesení).

[19] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že nebylo namístě stěžovatelku vyzývat dle § 109 odst. 1 s. ř. s. k odstranění vad kasační stížnosti. Dle usnesení zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, slouží § 109 odst. 1 s. ř. s. k tomu, aby zajistil doplnění kasačních důvodů u těch kasačních stížností, které jsou podány jako blanketní, tj. které neobsahují vůbec žádnou argumentaci (ani pokus o ni). Postup podle § 109 odst. 1 s. ř. s. však není určen k tomu, aby kasační soud, který obdrží text představující se jako zdůvodněná kasační stížnost, pedagogicky vedl právního profesionála, za něhož lze žalovanou jistě považovat, upozorňoval ho na smysl kasační stížnosti (který je zřejmý ze zákona) a nabádal ho k vylepšení jeho argumentačních dovedností.

[20] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta (výrok II. tohoto usnesení).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2025

pokračování

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu